

РЕШЕНИЕ

№ 5639

гр. София, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в публично заседание на 11.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Милева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4828** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано по жалба на М. Д. Т. от [населено място], подадена чрез адв. М. М. - САК против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001164/09.03.2023 г. на Полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена от некомпетентен орган, в противоречие с материалния и процесуалния закон, както и при несъответствие с целта на закона. Моли се оспорената заповед за бъде отменена. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът - Полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“ – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, III отделение, 3 състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 23-4332-001164/09.03.2023 г. Полицейски инспектор към СДВР,

отдел „Пътна полиция“ [населено място], оправомощен със Заповед № № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР е наложил на жалбоподателката М. Д. Т. принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца. Като правно основание за издаване на заповедта е посочена разпоредбата на чл.171, т.2а, б. А от ЗДвП. В мотивите към заповедта е посочено, че на 02.03.2023 г. в 07.35 часа лек автомобил „Ф. Т.“, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателката, е бил управляван от Т. А. Т. в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като водачът не притежавал валидно СУМПС, валидно за територията на Република България. Установено било, че водачът управлявал лекия автомобил с чуждестранно национално свидетелство /СУМПС, издадено от Обединено кралство Великобритания/, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България – чл.162, ал.1 от ЗДвП. Заповедта за прилагане на ПАМ е връчена срещу подпис на жалбоподателката на 09.03.2023 г. видно от приложената разписка на л. 17 от делото.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентно длъжностно лице по смисъла на чл.172, ал.1 от ЗДвП в кръга на предоставените му правомощия, в законоустановената писмена форма и при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана от фактическа страна с описаните в АУАН фактически обстоятелства. Изрично са цитирани и приложимите законови разпоредби, регламентиращи условията за налагане на ПАМ – чл.171, т.2а от ЗДвП.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на чл. 22 от ЗАНН принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон (чл. 23 от ЗАНН). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена на основание чл. 171, т.2а, б. "а" от ЗДвП, съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година. Наложена на жалбоподателката принудителна административна мярка е в хипотезата на чл. 171, т.2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП – на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което е неправомерно водач.

Не е спорно по делото, че на процесната дата 02.03.2023 г. автомобилът, собственост на жалбоподателката е управляван от Т. А. Т.. Спорът е дали същият е бил правоспособен водач или не. В самата заповед, изрично е записано, че водачът управлява МПС с чуждестранно национално свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от три месеца в Република България. Посочена е и разпоредбата на чл.162, ал.1 от ЗДвП. Според същата, българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

Вярно е, че чл.162, ал.1 от ЗДвП съдържа ограничение само за водачите - български граждани, които могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария само в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. В случая, жалбоподателят безспорно е български гражданин. Но чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП, в който няма изрично препращане към чл.162, ал.1 от ЗДвП, съдържа няколко различни хипотези, като административният орган не е конкретизирал коя от тях е приел за осъществена, при констатирано нарушение на чл.162, ал.1 от ЗДвП.

Не става ясно за съда, нарушението на чл.162, ал.1 от ЗДвП дали се приравнява според органа наложил мярката, на управление от неспособен водач, или при липса на свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада превозното средство. Останалите хипотези - лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК, при наличните по делото данни могат да се смятат за изключени, но липсата на свидетелство за управление и правоспособността да се управлява МПС са различни случаи и следва да се разграничават, особено в настоящия казус, при който е установено безспорно, че Т. е притежавал напълно валидно чуждестранно свидетелство /изрично посочено в заповедта, прието като доказателство по делото – л. 40 от делото/. Тъй като липсва пълно фактическо описание и прецизна правна квалификация (по кое предложение на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП се налага мярката), то правото на защита на адресата ѝ е било нарушено, а за съда е невъзможно да провери, дали материалният закон е правилно приложен.

Извън горното за съда не става ясно, как е установено, че лицето пребивава в България повече от три месеца. Няма никакви данни нито по административната преписка, нито се представят такива пред съда, кога точно водачът е влязъл в България и дали към датата на вмененото нарушение 02.03.2023 г. са изтекли тези три месеца. Съгласно чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да докаже, че са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка, т. е че водачът е управлявал МПС с чуждестранно свидетелство, без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България. От ответника в производството не са ангажирани никакви доказателства, от които да се установява кога лицето е влязло на територията на Република България и дали към момента на извършената полицейска проверка, при

която е констатирано описаното в процесната заповед нарушение, послужило като основание за налагането на принудителна административна мярка, тримесечният срок по чл. 162, ал. 1 от ЗДвП е изтекъл.

Ограничителното тълкуване на нормите, установяващи ПАМ е обусловено от превантивния им характер, от тяхната цел и предпоставките за прилагането им, а именно с цел за преустановяване на осъществено административно нарушение, което следва да бъде преустановено, както и предотвратяване настъпването на вредни последици, извършването на същото или друго нарушение, съответно престъпление, или с цел реализиране отговорността на нарушителите. Мярката по чл. 171 т. 2 а, б. "а" от ЗДвП има за последица "отнемане" на средството за извършване на нарушението, защото макар ППС-во да остава под властта на неговия собственик, прекратяване на регистрацията, посредством сваляне на регистрационните му табели, препятства възможността за движението му по пътищата. Съдът, в настоящия съдебен състав счита, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е издадена при допуснато нарушение на принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Предвид гореизложеното, съдът счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП за нарушение на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП си поставя цели, противоречащи на законоустановените цели на административната принуда.

В обобщение на изложеното съдът намира, че обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е издадена в противоречие с приложимия материален закон и несъблюдаване целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателката следва да се присъдят сторените по делото съдебно-деловодни разноски в размер на 10 лева, заплатена ДТ и 500 лева, заплатено адвокатско възнаграждение, съобразно представените по делото договор за правна защита и съдействие и доказателства за неговото заплащане.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, трети състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Д. Т. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001164/09.03.2023 г. на Полицейски инспектор към СДВР, сектор „Пътна полиция“, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца“ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи [населено място] да заплати на М. Д. Т. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], жк „Н. П“, [жилищен адрес] сумата от 510 лв. /петстотин и десет лева/, представляваща разноски в производството.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ:

